SPORTUL magazin

Recordul Iolandei Balaș amenințat de „Flop"

Cea mai recentă amenințare adusă recordului mondial feminin la săritura în înălțime, în posesia admirabilei noastre Iolanda Balaș (1,91 m), pare să vină chiar din partea mult comentatului stil Fosbury-Flop! El

este aplicat cu succes de tînăra Debbie Brill, de 16 ani, din orașul Haney (Canada). Talentata — și curajoasa — Debbie a stabilit un original record de virstă, sărind 1,76 m în cursul unei competiții „indoor" desfășurată la Vancouver. Evident, o promisiune pentru recorduri viitoare.

Gazetarul sportiv CAMIL PETRESCU

Se împlinesc 75 de ani de la nașterea lui Camil Petrescu, strălucit romancier și dramaturg, eseist și publicist, autor al atîtor mii de pagini care fac parte integrantă din istoria literaturii române.

Ar fi lipsit de modestie din partea noastră să încercăm în aceste cîteva rînduri o caracterizare a operei sale și, cu atît mai mult, o ierarhizare a lucrărilor respective. Dar este o datorie pentru noi, cei care iubim sportul fără să-l considerăm o pasiune singulară și ca atare exclusivistă, să aducem cuvenitul omagiu celui care a închinat stadionului nu mai puține pagini decît scenei.

Cu 35 de ani în urmă, „Almanahul sportiv", redactat de George Val, îl prezenta pe Camil Petrescu printre cei mai de seamă gazetari sportivi ai timpului, întemeietor și conducător de rubrici de specialitate la diferite cotidiene ale vremii și chiar director al unor publicații de specialitate. Ca o concretizare a acestui fapt, nenumărate cronici, reportaje și luări de atitudine, semnate Camil Petrescu sau N. Grămătic, oglindesc de-a lungul unei mari perioade dintre cele două războaie mondiale, preocuparea de zi cu zi pe care a acordat-o sportului.

Să-i fi înșelat oare pseudonimul folosit uneori, pe cei care au comentat (pînă acum) opera și viața lui Camil Petrescu? Altfel, ar fi inexplicabilă discreția manifestată față de activitatea **gazetarului sportiv** Camil Petrescu, cel care vedea un meci „prin optica cu care tragicii elini priveau zbuciumul umanității". B. Elvin, căruia îi datorăm acest citat, afirmă în studiul critic închinat lui Camil Petrescu că „dacă ne gîndim la oroarea scriitorului pentru tot ce e măsluire și impostură, la idealurile sale de claritate și francheță, înțelegem pasiunea sa pentru sport", pentru că „există o legătură mai adîncă decît pare la prima vedere, între preocupările intelectuale și sportive ale lui Camil Petrescu".

Admirabile aprecieri, dar — din păcate — cuprinse într-o simplă notă din subsolul unei pagini și.. atît!

Constatăm că printre critici nici unul nu și-a propus să analizeze activitatea de publicist sportiv, căreia, totuși, Camil Petrescu i-a dedicat atîția ani și atîtea pagini. Și tocmai bazați pe acest ultim motiv ne permitem să întrebăm: este oare un subiect minor pentru criticii noștri? Să fie oare atît de umbrit gazetarul sportiv N. Grămătic de gloria scriitorului Camil Petrescu? Nu sînt oare cei doi unul și același?

Păstrînd tăcerea în fața acestor întrebări, ar însemna în fond să se răspundă cu o învechită — și sperăm dispărută — prejudecată. Aceea a incompatibilității dintre literatură (artă în general) și sport. O prejudecată împotriva căreia a luptat — recitiți-i articolele! — însuși Camil Petrescu.

La 75 de ani de la nașterea sa, ne gîndim cu cît interes ar fi primită o lucrare care ar înmănunchia cele mai frumoase pagini dedicate stadionului de cel care a fost nu numai scriitorul, ci și gazetarul sportiv Camil Petrescu. Și la această s-ar adăuga poate și un binemeritat omagiu pe care Asociația presei sportive l-ar aduce unuia dintre cei mai vechi membri ai săi, întemeind și decernînd un premiu anual „Camil Petrescu", pentru cea mai bună lucrare sportivă, stimulînd astfel publicistica de specialitate.

Dorin ȘTEFLEA

DOI SEMIFINALIȘTI ROMÂNI LA EUROPENELE DIN 1934

Prima prezență a pugilismului românesc la campionatele continentale din 1930 fusese, așadar, promițătoare. Din 11 națiuni, cîte luaseră startul la Budapesta, țara noastră ocupase locul VI. Viitoarea întrecere europeană urma să aibă loc tot la Budapesta, în 1934. Între timp, în sălile bucureștene, dar și în provincie (mai cu seamă la Constanța, Galați și Brăila) apăruseră numeroși tineri care se inițiau în tainele „nobilei arte". În Capitală, majoritatea sportivilor de valoare se antrenau în sala C.F.R., de pe strada Atelierului, sub conducerea lui Umberto Lancia și Mihail Fulea.

Una dintre cele mai rare șosiri care au putut fi întîlnite în istoricul curselor de cai: trei concurenți care să atingă în același timp linia de sosire! Fenomenul s-a petrecut cu 11 ani în urmă pe hipodromul de trap din Buffalo. Dacă numărul 4 ar mai fi avut doi metri... Dar, ce să comentăm. După o asemenea sosire, întreaga asistență, oficiali, presă sau public trebuie să fi recurs la piramidoane...

Și, iată că, în 1934, federația a hotărît ca boxerii noștri să participe la confruntările continentale din capitala Ungariei, ajunse la cea de a patra ediție. Antrenorul lotului, Chirilă Dan, a plecat la Budapesta numai cu campioni naționali, așa că cinstea de a reprezenta sportul nostru cu mănuși a revenit deținătorilor de centuri: Sandu Ion (muscă), Anton Oșca (cocoș), Dumitru Iordănescu (pană), Constantin David (ușoară), Gheorghe Lungu (semigrea), Mihail Stănescu (grea). S-au purtat discuții cu privire la reprezentanții categoriilor semimijlocie și mijlocie. La semimijlocie, campionul Nicolae Băncescu era net superior celorlalți, dar fiind militar în termen n-a putut face deplasarea, astfel că a fost preferat Ilie Borcea. Campionul mijlociu, Gheorghe Nițescu, participînd la un turneu de selecție, n-a dat satisfacție, așa că a fost schimbat cu Ilie Petrescu. Așadar, antrenorul Chirilă Dan, cu cei 8 elevi ai săi, a luat drumul Budapestei, împreună cu Mihail Fulea și Aurică Iorgulescu, ultimii doi în calitate de antrenori secunzi. Dintr-o extremă în cealaltă: nici un maestru la primele campionate, iar de data aceasta trei!

Italianul Neri, de categorie mijlocie, a făcut ca optimismul să dispară, chiar de la început, în tabăra românească. El l-a învins, fără drept de apel, pe Ilie Petrescu. Se așteptau minuni din partea semigreului Lungu, mai cu seamă după ce îl expediase pe germanul Pursch la podea, cu o năpraznică contră de stînga. Dar n-a fost decît un foc de paie, pentru că, imediat, Pursch l-a supus pe boxerul nostru unui tir prelungit și a cîștigat prin inferioritatea adversarului. A venit rîndul greului Mihail Stănescu să fie scos din luptă, prin k.o. în prima repriză. Autorul acestei victorii a fost finlandezul Baerlund, care avea să devină campion al Europei. Însuccesele se țineau lanț. Dumitru Iordănescu a fost eliminat de polonezul Forlanski, Ilie Borcea a pierdut la austriacul Fröhlich, iar Anton Oșca la italianul Alderico Sergo cu care s-a întîlnit a doua oară într-o confruntare europeană. Presa sportivă din țara noastră relata însă că unii dintre boxerii români fuseseră nedreptățiți de arbitraje. De altfel, deciziile eronate erau pe punctul de a-i determina pe conducătorii delegației noastre să retragă echipa din competiție. Cum însă Sandu Ion cîștigase ușor la germanul Weinhold și se calificase în semifinale, împreună cu Constantin David, retragerea pugiliștilor români n-a mai avut loc. Sandu a fost opus maghiarului Kubinyi, care s-a prezentat în ring mai greu cu 4 kg decît adversarul său. Boxerul nostru a luptat curajos și a pierdut abia în ultima repriză. Constantin David, al 4-lea semifinalist european din boxul românesc, a jonglat cum a vrut cu Harangi (Ungaria), însă judecătorii i-au refuzat victoria.

Romeo CĂLĂRAȘANU

REFLECȚII

- Din păcate, toate porțile au bare.
- În sport, condiția fizică este extrem de necesară. Cea morală este indispensabilă.
- Nu a practicat și nu practică nici un sport, dar le știe pe toate... pe dinafară.

Alexandru BARVU

Duminicile unui nesportiv

PRIMĂVARĂ

E scump la țărițe în acest april anotimpul verde. Priveam deunăzi alaiul norilor cătrăniți, care, într-o singură zi și în plină primăvară calendaristică, au cernut în trei rînduri peste București învolburata lor chiciură. Nu un fel de zăpadă a mieilor, cum îi spune poporul, ispitit să metamorfozeze orice, ninsorile tîrzii așternute pe-o dimineață peste pajiști, ci un viscol de omăt în toată legea, cu sîrbe îndrăcite, roiuri învolburate și țiuit ascuțit în hornuri. Este adevărat că omătul acesta n-a rezistat nici cît se preface în tăciune un chibrit aprins, fiindcă oricît de năbădăioasă ar fi primăvara aceasta, stihiile au și început să sufle în vatra lumii: o încălzesc și-o prepară pentru festinul despre care se va spune, poate, peste cîțiva ani:

— Primăvara lui '69 a fost într-o simbătă, duminică și luni!

Să se fi răsucit crugul zodiilor și să fi înclinat încă cu vreo cîteva grade sau zecimale axa planetei noastre? Sau minima activitate a astrului solar să fi provocat astfel de întîrzieri ale celei mai adăstate premiere anuale: întoarcerea frunzelor în tei? Oricum ar fi, este evident că Baba Dochia, ca o oarbă bufniță împăiată, cu urechile roase de molii, se încăpățînează să stăruie prin văgăunile văzduhului, punîndu-ne răbdarea la grea încercare. O răbdare care se subțiază și datorită împuținării vitaminelor în organism, dar mai ales lipsei de mișcare suficientă în aer liber pe timp de iarnă. Cred că oamenii de la țară, pe care îi așteaptă sărbătoarea brazdelor răsturnate și ritualul mereu sacru al însămînțării ogorului, privesc cu lehamite la soba de tuci îndoliată și privesc cu jind la pămîntul care încearcă să se dezmorțească. Vîntul, cu tobele, flautele și piculinele lui, mai ajută la zvîntatul pînzelor de apă prelinse peste cîmpii, pînă la zarea care se învinețește, pe înserat, ca un bojoc ce se strică.

Însă în vîntul acesta, ureachea omului deprins cu orchestra complexă a firii deslușește trompetele primăverii ce va să vină, năvălind într-o dimineață peste cringuri, șesuri, cotloane și cetăți, ca un cîrd de iele mult așteptate.

Nu mă înșel prea tare dacă afirm că la fel a năvălit, recent, în lumea amatorilor de fotbal din țara întreagă știrea victoriei dobîndite de „Universitatea" din Cluj. Băieții tineri, care alcătuiesc echipa semicentenară din bătrînul oraș de școli, cărturari și instituții de artă, au reeditat vechile succese ale celui de-al patrulea deceniu, cînd „Haide, U" devenise o lozincă o noastră, chiar a celor nesportivi, deoarece vedeam în grabnica ascensiune și afirmare în arenă a celor unsprezece un semn al vigoarei unite cu inteligența, simbolul primăverii Clujului fremătător de viață nouă.

Sînt, după cum se vede, semne de primăvară în fotbalul românesc: arbitrii au făcut roată în jurul unei mese și și-au examinat metodele, împreună cu conștiința; un club vechi de-o jumătate de veac s-a luptat zmeește pentru a introduce balonul în poarta adversarului; am văzut din goana trenului mai multe arene, care erau direcționate și gătite pentru înfruntările apropiate.

Cine spune că n-are să mai fie primăvară?

George SBÂRCEA

DE 140 DE ANI

Anul acesta, la 10 iunie, se împlinesc 140 de ani de cînd s-a disputat prima ediție a tradiționalei competiții interuniversitare de canotaj: Oxford—Cambridge. Pentru prima oară, în anul 1829, „rameurii" celor două universități engleze și-au măsurat forțele, pe Tamisa din dreptul punctului Henley, un loc pitoresc, care mai tîrziu a devenit un adevărat centru al canotajului academic din Anglia. Atunci, au terminat victorioși studenții de la Oxford. În pofida marelui succes înregistrat, cea de a doua ediție a meciului a avut loc totuși abia peste 7 ani pe traseul Westminster—Putney, în plin centru al Londrei, acolo de unde Tamisa este admirată de pe cheiurile de mii de locuitori ai capitalei engleze. Victoria a fost repurtată de studenții de la Cambridge. O nouă ediție urma să aibă loc în 1831, însă ea nu s-a putut desfășura din motive de forță majoră: Anglia a cunoscut o teribilă epidemie de holeră. În sfîrșit, de-a lungul celor 140 de ani au fost programate 114 ediții.

Cooperativa „DESERVIREA"

Aveți de organizat reuniuni familiale, onomastici, nunți sau alte petreceri?

Vreți să vă asigurați din timp mijloacele de servire a musafirilor sau invitaților?

NU VĂ FACEȚI GRIJI

Cooperativa „DESERVIREA" ÎNCHIRIAZĂ

prin unitățile sale din București:

Calea Rahovei nr. 212, sectorul 6, Calea Dudești nr. 75, sectorul 4, Calea Griviței nr. 195, sectorul 3, Calea Șerban Vodă nr. 5[illegible], sectorul 5, Șos. Mihai Bravu nr. 23, sectorul 3, Șos. Pantelimon nr. 193, sectorul 3, Str. Viilor nr. 192, sectorul 2, Str. Smîrdan nr. 30, sectorul 4

o gamă variată de veselă și alte articole de uz casnic, la un preț foarte convenabil.

Vă rugăm adresați-vă cu încredere unităților cooperativei.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

GABRIELA PISTEA, BUCUREȘTI. 1) „Open", în englezește, înseamnă „deschis". Prin turnee „open", la tenis, se înțeleg competițiile la care au acces atît jucătorii amatori, cît și cei profesioniști. 2) Ce diferență este între tenis de masă și ping-pong? Nici una. Este unul și același sport. Ping-pong este denumirea lui inițială (folosită și acum, în unele țări), iar tenis de masă este ca să spunem așa, titulatura lui modernă.

GHIOCEL CONSTANTINESCU, PLOIEȘTI. Tema dv. favorită: „Trofeul Petschowschi pentru pubele". Să facem, deci, loc, noului dv. catren:

Copilul arbitrului de centru

Tăticul meu are-o putere...
Doar fluieră și... pică mere.
Azi l-am rugat: „Fii bun matale,
Mai fluieră și [illegible]!"

PETRANI, BUCUREȘTI. În paginile noastre de „magazin" facem loc, din cînd în cînd, cu plăcere, unei schițe sau povestiri literare, deși aceasta însemnează un mare consum de spațiu. Dimensiunile unei nuvele de 26 de pagini, cum este „Mexico 70", depășesc însă posibilitățile noastre de... cazare. Vă ținem, deci, manuscrisul la dispoziție.

GHEORGHE POP, CLUJ. 1) Universitatea Cluj n-a cîștigat niciodată campionatul țării la fotbal. În schimb, a... retrogradat de două ori. Asta a fost mult mai ușor! 2) Naționala noastră de juniori joacă direct în turneul final U.E.F.A., care se va desfășura în mai, în R.D. Germană.

NELU BOBARU, BRĂTĂȘANI. 1) Caricaturistul N. Claudiu a fost sportiv de performanță: la rugby și la tenis de masă. Ca rugbyst, a ajuns pînă în lotul național. Dacă l-ați cunoaște, n-ați avea nici un fel de îndoială în această privință! 2) Credeți că nu ajunge adresa: Steagul roșu Brașov?

ION SOLBA și RICU IDEL BUCUREȘTI. Înainte de a juca la Dinamo București, Cornel Popa a activat la Dinamo Bacău (pînă în 1956). În națională a debutat la 26 octombrie 1958, în acel meci cu reprezentativa Ungariei, pierdut de noi cu 2—1 (am condus cu 1—0, pînă în min. 76!), cînd Dinulescu a fost eliminat, nemotivat, de pe teren de către arbitru, echipa noastră fiind pusă, astfel, în situația de a continua jocul în 10 oameni. Popa n-a jucat în partida cu Suedia, disputată în 1956, în acea perioadă neștiind de el decît, cel mult... rudele și prietenii. În scurt timp, el avea însă să devină unul dintre jucătorii de bază ai lui Dinamo București și ai echipei naționale.

Ilustrații: N. CLAUDIU

PREMIILE ÎNTREGI ȘI SFERTURI ALE TRAGERII SPECIALE LOTO A PRIMĂVERII din 4 aprilie 1969

EXTRAGEREA I:

Categoria I: 1 variantă a 79.264 lei și 1 variantă a 19.816 lei; categoria a II-a: 5 a 25.846 lei și 3 a 6.461 lei; categoria a III-a: 122 a 1.336 lei și 105 a 334 lei; categoria a IV-a: 403 a 525 lei și 275 a 131 lei; categoria a V-a: 884 a 284 lei și 646 a 71 lei.

Premiul de categoria I întreg a fost obținut de participantul Pătuleanu Florea din București.

EXTRAGEREA a II-A:

Categoria A: 2 variante a 199.972 lei și 1 variantă a 49.993 lei; Categoria B: 5 a 32.125 lei și 2 a 8.031 lei; categoria C: 15 a 9.299 lei și 16 a 2.324 lei; categoria D: 2.123 a 100 lei și 2.930 a 25 lei.

Premiile de categoria A întregi au fost obținute de Pop Clara din B. Mare și Chivulescu Ion din Ploiești.

EXTRAGEREA SUPLIMENTARĂ

Categoria L: 6 variante (4 autoturisme Dacia 1100 și 2 autoturisme Moskvici 408); categoria M: 133 variante a 400 lei și 96 variante sfert a 100 lei, plus 4 autoturisme (2 Skoda 1000 M.B. și 2 Trabant 601) prin tragere la sorți, rămase de la categoria L; categoria N: 470 a 100 lei și 339 a 25 lei; categoria O: 831 a 40 lei și 553 a 10 lei.

EXTRAGEREA SPECIALĂ

Categoria T: 2 autoturisme Moskvici 408; obținute de Dăscălescu Petre din Galați și Știrbu Nicolae din București; categoria U: 5 autoturisme Skoda 1000 M.B., obținute de Popa Zaharia din Cluj, Nedelescu Andrei din Giurgiu, Mocanu Valeriu din Urziceni, Marinescu Dan Virgil și Albuțiu Elena din București; categoria V: 22 excursii Italia, Iugoslavia și Ungaria; categoria X: 35 excursii Italia, Iugoslavia și Ungaria; categoria Z: 2752 variante a 100 lei plus 13 excursii prin tragere la sorți în Italia, Iugoslavia și Ungaria (excursiile sînt rămase de la categoriile V și X)

Tragerea la sorți de la extragerea suplimentară categoriile L și M cît și a celor 13 excursii rămase de la categoriile V și X, va avea loc miercuri 16 aprilie 1969 în București.

SINGUR PRINTRE STRĂINI...

Viața romanțată a lui Toma Aurel

II. „PAPA LECLERC" ARE RĂBDARE...

Toma Aurel își reia pregătirile. Se antrenează acum la „papa Leclerc" și acesta nu-l menajează de loc. **„Boxul e cea mai grea meserie, spune Papa. Trebuie să fii tare. Nu te cruță nimeni".** Carnera — înainte să intre în posesia titlului — l-a trimis pe Ernie Schaaf cu o teribilă stîngă la maxilar, nu în lumea visurilor, ci direct pe lumea cealaltă! Lupta greilor e de o ferocitate extremă. Max Baer îl execută pe Max Schmelling prin k.o. tehnic în repriza a X-a și cînd află că Primo Carnera a intrat în posesia titlului suprem declară: **„Îl voi trimite la dentist. Voi mătura ringul cu Carnera ăsta". Peste un an, se va ține de cuvînt!**

În aprilie 1934, Toma Aurel și Leclerc traversează Canalul Mînecii. Sosesc la Manchester pentru întîlnirea cu Jacki Brown. La cîntar asistă 1 500 de spectatori. Brown îi lasă vorbă lui Toma că are greutatea de 51,800 kg. Leclerc cere verificarea greutății. Jakie e adus după o jumătate de oră. Stupefacție. Britanicul cîntărește 52,200 kg. Toți așteaptă verdictul lui Toma. Acesta își mai privește odată adversarul, Jackie îi întrece cu un cap. **„Nu-i nimic, mă bat",** încuviințează Toma, zîmbind. Jackie, impresionat de gest, îi întinde mîna, cavalerește. Lupta lor începe într-un tempo infernal. Se schimbă lovituri de o duritate formidabilă. Toma atacă mereu, dar Jackie manevrează directul cu multă îndemînare. Ritmul e tot mai sufocant. Spectatorii sînt în picioare. Toma Aurel, cu un splendid efort, cîștigă detașat ultima repriză, dar decizia e acordată lui Jackie Brown! Acesta e primul care-l felicită pe Toma, urmat de campionul englez Jeck Mc. Avoy. Leclerc oftează ștergîndu-l pe Toma cu buretele. **„Ți-am spus eu. În Anglia nu poți cîștiga decît prin k.o. t.!**

Toma Aurel se desparte de Leclerc. Pleacă în țară să-și satisfacă stagiul militar. Pe peronul gării, „papa" îl îmbrățișează emoționat: **„Nu neglija antrenamentele. Eu am răbdare. Te aștept, ca să cucerim titlul european. Au revoir!"**

Peste două zile, Parisul e martorul unui scandal imens. Al. Brown, celebra „perlă neagră", consimte să-l înfrunte pe Humery, suportînd un handicap de 5 kg! Brown nu poate evita loviturile dure ale adversarului, uzează de obstrucții și arbitrul îl descalifică. Spectatorii, aceiași spectatori care îl purtaseră de atîtea ori în triumf, năvălesc spre ring încercînd să-și linșeze fostul favorit. Brown încasează o porție zdravănă și abia își salvează pielea, retranșat în tribuna ziariștilor. **Grandeur et décadence...**

La București, Toma Aurel se antrenează seara la C.F.R. cu Umberto Lancia. După un meci nul cu Gh. Ripeanu, el intră în posesia titlurilor la categoriile cocoș și pană, întrecîndu-i pe Ion Gorun și Lucian Popescu. Toma Aurel a devenit „lider" la trei categorii!

Peste ocean are loc „lupta anului": Primo Carnera — Max Baer. „Monstrul sicilian" numără 28 de ani și 125 de kg. Cu cinci zile înainte de meci se răspîndește zvonul că italianul a fost asasinat de gangsteri, dar pînă la urmă totul se dovedește a fi un bluff publicitar. Max Baer, „clownul din California", e mai tînăr cu trei ani și mult mai ușor, 95 kg. Dempsey s-a ocupat personal de pregătirile lui, a făcut cu el la mănuși și declară **„Baer are o dreaptă formidabilă și o rezistență proverbială".**

Frumosul Maxie e artist profesionist pe Broadway și mărturisește jurnaliștilor că dansul îl ajută de minune și în ring. 80 000 de spectatori sînt prezenți în jurul careului magic și printre ei sînt identificate toate stelele boxului și filmului american: Tunney, Willard, Dempsey, Jack Johnson, Bing Crosby, Joan Crawford etc. Chiar din prima repriză, Baer îl surprinde cu garda deschisă pe italian și îl trimite cu o dreaptă la podea. Baer are meciul în mînă și **„îl plimbă pe Carnera, îl amenință, îl injură și îi râde-n nas",** transformîndu-l într-un sac de nisip. În rundul 10, Carnera vrea să abandoneze, dar secunzii nu-l lasă. Rundul 11 durează însă numai 2.16 minute! Carnera plonjează încă de două ori la podea și celebrul arbitru Donovan oprește lupta, proclamîndu-l pe Max Baer **campion mondial. Entuziasmul e formidabil. Sute de scaune sînt rupte în bucăți și pălăriile zboară prin aer. Italianul e internat la spital cu două fisuri la coaste și piciorul luxat. Max Baer declară radios: „Carnera e de o stîngăcie evidentă. N-a mai întrebuințat obișnuitele lui trucuri: să calce pe picior sau să dușmănească a usturoi. L-am tăvălit de atîtea ori că nu-i mai ardea de glume".** (Carnera a fost de 16 ori down)

Toamna anului 1935. După un meci nul cu fostul campion al Belgiei Francois Matchens, Toma Aurel e provocat de Gh. Popescu să-și apere titlul la categoria până la Ploiești. Toma nu ezită, dar stînga lui Gheorghiță îl sicîie tot timpul și cedează. Cei trei judecători (Murgășanu, Cantuniari și Alexandrescu) acordă victoria — meritată — lui Gheorghe Popescu. Din trei titluri naționale, Toma Aurel mai păstrează acum două (la muscă și cocoș). Dar le va pierde apoi și pe ele la masa verde, plecînd în Franța fără nici un galon pe umeri, dar cu o disperată hotărîre de **a se impune pe plan european. Tomiță are 24 de ani și știe foarte bine ce rol joacă în box vigoarea tinereții.**

Leclerc îl așteaptă la Paris cu același suris blînd, încrezător: **„Acum să ne punem serios pe treabă, mon ami!".**

„La ville lumière" găzduiește și un oaspete ciudat, pe „Colosul Carpaților", Gogea Mitu, un român cu o statură herculeană: 2,22 metri înălțime și 140 kg greutate! Umberto Lancia vrea să pună în valoare această masă de carne. Gogea Mitu a boxat la București cu italianul Grizzu

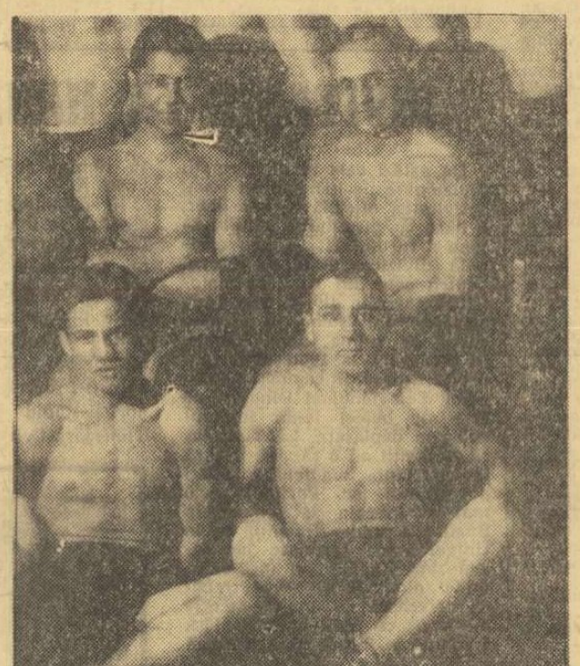

În sala de antrenament, la București: (sus) Lucian Popescu și Nicolae Milea, (jos) G. Râpeanu și Toma Aurel

și cu Dumitru Pavelescu, încheind rapid socotelile cu amîndoi. I-a „pocnit la mir" — cum se exprima Gogea Mitu — lăsîndu-i lați pe ring chiar din prima repriză! Jeff Dickson, mirosind o afacere grasă, l-a solicitat pentru Paris. Gogea Mitu provoacă senzație cu impozanta sa statură și Carnera e taxat acum drept puști pe lîngă acest munte de om. „Colosul Carpaților" se antrencază la Wagram cu Toma Aurel, Milică Theodorescu, Gh. Covaci, Sandu Ion, Oscar Wexu, Gherase și Lancia. Masa lui de prînz se compune din: **„două cotlete zdravene de vacă, trei „chateau-briand"-uri, trei pui, cinci salate, o duzină de „petits suisses", șase banane, șase portocale și patru litri de vin. Seara se mulțumește cu mai puțin: „trei supe, două bucăți de pește, o omletă din 12 ouă și patru porții de compot".** Dickson e disperat, căci trebuie să achite notele de la restaurant. După o penibilă exibiție cu Sanga (o parodie Pat și Patachon), managerul parizian îl expediază pe Gogea Mitu la bilci, ca număr de senzație. Peste cîteva luni colosul, bolnav de plămîni, se reîntoarce la București unde moare.

Românii de la Paris nu duc lipsă de meciuri. Sandu Ion îl bate pe Lorenzoni, Gh. Covaci pe Revaud, Milică Theodorescu pe Piquarel, iar Gherase termină la egalitate cu Champagne.

Milică Theodorescu scrie prietenilor din București: **„Aici nu sînt boxeri de mîna a treia. Aici toți se bat ca niște cîini. Nu te lasă o clipă să-ți tragi răsuflarea, Tomiță impune respect tuturor. Cota lui e acum de 7—1".**

Într-o seară, la Wagram, Leclerc îi spune lui Toma: **„Te bați la Central cu Sanchez în meci vedetă!"** Românul ridică nepăsător din umeri: **„Très bien!"** E totuși puțin neliniștit. A asistat la meciul Thill-Brouillard, care a degenerat într-o încăierare sălbatică, o culme a violenței. Era în vestiar cînd Brouillard a fost cărat din ring, pe brațe, ca un sac. Cînd i se scoteau bandajele a întrebat: **„dar meciul... meciul nu mai începe odată?".** Asta la o jumătate de oră după ce pierduse prin k.o. tehnic!

Leclerc are dreptate: **„Aici nu te cruță nimeni. Trebuie să fii tare".** Obsedat de aceste cuvinte, Toma lovește și mai năprasnic sacul de nisip, își dublează viteza loviturilor. Sparring-partnerii, uluiți de mitraliera micului cocoș se ascund în mănuși: **„Hélas... il est fou!"**

Sanchez e „batailleurul" care nu știe să facă pasul înapoi. I-a învins de curînd pe Finnigham și pe Eugène Huat. Iată-l! A apărut pe ring. Îl privește pe Toma drept în ochi, arogant, sfidător. **„Unul din noi trebuie să cadă",** îi spune el românului, în timp ce arbitrul le face ultimele recomandări. Se repede apoi ca o fiară, decis să termine repede, dar e uluit. Nici Toma Aurel nu face pas înapoi! Sanchez revine plasează o nouă serie. Toma blochează și răspunde cu vîrf și-ndesat. Spectatorii urlă de parcă au căpiat. De mult n-au mai pomenit o astfel de avalanșă de lovituri de la primul sunet de gong. Sfătuit de soigneur, Sanchez renunță la „forță" și încearcă să ducă lupta de la distanță. Garda lui Toma e însă etanșă. Iar contrele sale, necruțătoare. De unde atîta energie în românașul ăsta? Sanchez n-are timp să reflecteze bine căci se trezește cu arcada spartă. Orbit de sînge și de furie, se repede iarăși la atac, dar Toma îl pîndește și-l descumpănește cu serii rapide, necruțătoare. Sanchez gîfîie. Toma zîmbește. Știe că adversarul a terminat rezerva. Disperat, Sanchez îl izbește sub centură. Toma se crispează de durere, dar cu un imens efort revine în atac. Îl înghesuie pe Sanchez în corzi și-l pedepsește fără cruțare. Gîfîie: **„Na, dacă nu ești cinstit, na, să mă ții minte".**

Spectatorii sînt în delir. Toma Aurel și-a încununat palmaresul cu încă o biruință.

George MIHALACHE

Capitolul viitor: „SERIA DE AUR" A VICTORIILOR.